

Ds Hanneke Siebert

**5 juli 2015 - derde van de zomer**  
**Marcus 6: 1-6**

Gemeente van Christus Jezus,

Zou u anders gereageerd hebben? Zou u niet behoord hebben tot die groep die Hem met verbijstering aanhoorde? Stomverbaasd waren ze. Verrast en verwonderd. In de synagoge op Sjabbatmorgen vragen ze zich af: “Waar haalt-ie dat allemaal vandaan? Wat is dat voor wijsheid die hem gegeven is? En dan die wonderen die zijn handen tot stand brengen!” En de verbazing gaat over in ergernis, grote ergernis. Wie denkt-ie wel niet dat-ie is? Is hij niet gewoon één van ons?

Zou u anders geantwoord hebben? Zou u niet verbaasd gestaan hebben?

Jezus trekt weg uit Kafarnaüm en komt met z’n volgelingen in z’n *vaderstad*. Met opzet vermeldt Marcus niet de naam. Dat schept ruimte om bij de beschrijving van dat duffe plaatsje makkelijker een stadsnaam in te vullen die ons passend lijkt. Deze vaderstad kan eigenlijk overal liggen, in Amerika, in Europa, het kan Enschede zijn. Het is een plaats die steeds weer oorlogen en crises overleefd, zonder dat er wezenlijk iets verandert.

Laten we die dorpelingen uit het verhaal niet te snel veroordelen, en het hoofd schudden en denken, och, och, och wat een sufferds. Zou ik, zou u iets anders gezegd hebben?

“Wie is toch deze?” Deze vraag van de toehoorders is dé centrale vraag van het Marcusevangelie: Wie is Jezus? “Is dit niet de timmerman?” Wat is zijn identiteit, wat betekent “Zoon van God”? Is deze de Messias?

De vraag wie Jezus is loopt als een rode draad door Marcus’ boekje heen. Even tevoren hoorden we van de krachtige werking van het Koninkrijk Gods. We hoorden van het stillen van de storm op het meer van Galilea, we vernamen de genezing van de bezetene in het gebied van de Gerasenen. We hoorden van de dochter van Jäirus, gestorven, door Jezus opgewekt. En van de vrouw die al twaalf jaar lang aan bloedvloeingen leed, en door de aanraking van Jezus’ kleed genas. Wat een genezende kracht, hoeveel ongekends moois en goeds gaat er van hem uit; inspirerend en heilzaam voor lichaam en Geest.

En dan, weer die vraag: “Wie is toch deze?” Hij komt hier vandaan, maar we weten ons geen raad met hem. We willen Hem annexeren, Hem toe-eigenen door hem één van ons maken. *Onze Jezus, ons broertje, onze timmerman.*

In zijn repliek op de mopperende menigte vergelijkt Jezus zichzelf met een profeet. “Een profeet is niet geliefd in zijn eigen stad”, zegt hij. Misschien wel verwijzend naar Ezechiël, profeet die het weerspannige volk toespreekt dat niet luisteren zal.

Hebben we met Jezus te maken met een ware profeet?

Valse profeten zijn profeten die mensen naar de mond praten. Hun verkondiging klinkt ons zoet in de oren. Dat zijn de profeten die spoedige en vooral kosteloze verlossing prediken.

Echte profeten spreken hard, zijn vol kritiek op het lamlendige volk en hun tekort schietende leiders. Hun woorden roepen verbazing op, daar neem je aanstoot aan. Het zijn de klokkenluiders die je een ongemakkelijk gevoel bezorgen. Mensen die jouw onderbuik-gevoel aanspreken 'dat er iets niet klopt'.

Profetieën die ook nu nog dagelijks klinken. Kleine en grote berichten dat we onze economie anders moeten inrichten, dat we de aarde uitputten met ons opdelven van grondstoffen en onophoudelijk kappen van bossen, dat onze zeeën veranderd zijn in plasticsoep. Profetieën die wij maar al te gemakkelijk van tafel vegen. Met het argument: "Dat is ook een mening". Of, "Ze vinden wel een oplossing", Of: "Er zijn ook onderzoeken die het tegengestelde bewijzen."

Je ziet het, je hoort het, en je wilt er niet aan.

Het is de kakafonie van het hedendaagse gesprek; ieder z'n mening; ieder z'n eigen geloofje, ieder z'n eigen ethiekje; en het voelt alsof niemand luistert naar niemand. Want; "Waarom zou jouw argument zwaarder wegen dan het mijne?" Of, "wie denk jij dat je bent, dat ik jou serieus zou nemen?"

Je vraagt je af: reageren wij écht anders dan de dorpelingen van het evangelie-verhaal?

Er is geen sprake van directe vijandschap in die vaderstad van Jezus, enkel onbegrip, ongeloof. Schouderophalend, tegen hun voorhoofd tikkend lopen de mensen er één voor één bij weg. Visioenen vinden geen grond om wortel te schieten, mensen laten zich niet storen door moeilijke droomgezichten. "We weten alles al, en, doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg."

Het is een intense loomheid, een lauwheid waarin idealen verstommen en mensen zich heerlijk conformeren, aanpassen aan de status quo. Het gaat nu eenmaal zoals het gaat, wat kun je veranderen, je kunt maar het best met die stroom meevaren.

Het is die ongelofelijke onverschilligheid die Jezus belet om iets uit te richten. "Hij kon daar geen kracht doen, maar Hij legde slechts enkele zieken de handen op en genas hen." Een enkeling die openstaat voor een nieuwe weg, die op z'n benen gezet wil worden, rechtop en oprecht. De kracht van het ongeloof en de scepsis is sterker dan je denkt. Het slurpt alle energie op, vernietigd de lust en het plezier om positief aan het werk te gaan.

In tekenen van Woord en Sacrament komt Hij naar het hem zo vertrouwde huis. In brood en wijn mogen wij Hem ontmoeten. Hij kijkt je aan en verkondigd zijn wijsheid: "De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en hecht geloof aan dit goede nieuws".

Ga je mee?

Ga jij mee? Kun je je eigen weerstand overwinnen? Kan Wijsheid grond aan de voeten krijgen?

Durf je voorbij te gaan aan jouw denken Hem te kennen?

Het koninkrijk Gods ontvouwt zich nog altijd, in het hier en nu, in onvoorspelbare ontmoetingen, op onverwachte plekken. Waar je je eigen-wijsheid aan de kant zet, en bereid bent op te houden met wegrelativeren, met 'ja maar', en 'enerzijds/anderzijds'.

Door wie laat jij je gezeggen? Wie wijst richting? Wie onderwijst met Wijsheid?

Iemand die recht doet, die heel maakt, vrede sticht, geneest, mensen teruggeeft aan het leven. Ben jij het, die woont in Wijsheid?

Hij komt jou tegemoet, jij ontmoet Hem, in elk mens van goede wil.

Amen.

--